

1 היא דיני הפורים), כי הנתינת כח²² לענין השמחה באופן ד"טוב לב משתה תמיד²³, הוא מפורים קטן
2 דוקא²⁴ - הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס²⁵ בלקו"ש חכ"ו ע' 209 ואילך.

* * *

3 ד. בפירוש הפסוק "טוב לב משתה תמיד", איתא בגמרא במסכת סנהדרין²⁶: "זה שדעתו רחבה",
4 ומפרש רש"י²⁷: "אינו משים ללבו דאגה כל כך".
5 ויש לבאר השייכות של "דעת רחבה" להעדר הדאגה - ע"פ ביאור רבינו הזקן²⁸ במאמר רז"ל²⁹ "צרכי
6 עמך ישראל מרובים ודעתם קצרה" (דלכאורה: מהי השייכות דריבוי הצרכים לקוצר הדעת), "שכשהדעת
7 מתקצר . . אזי נעשו צרכי עמך מרובים כו". ומזה מובן, ש"זה שדעתו רחבה", "אינו משים ללבו דאגה
8 כ"כ", כי סיבת הדאגה היא בגלל הרגש החסרון בצרכיו, ואילו זה שדעתו רחבה, מרגיש שלא חסר לו
9 מאומה, ולכן אין אצלו מקום לדאגה.

10 אך עדיין צריך להבין בנוסח הפיוט (בתפלת נעילה) "מרובים צרכי עמך ודעתם קצרה", שבו מסיימים
11 בתפלה ובקשה להקב"ה שימלא את צרכיהם של בני"י - דלכאורה, מה שנוגע לבקשה הוא רק הענין
12 ש"מרובים צרכי עמך", אבל מה נוגע לבקשה ההקדמה ש"דעתם קצרה"?

13 ה. והביאור בזה:

14 תוכנה של הקדמה זו הוא - שמבקשים מהקב"ה, שלמרות שהסיבה לכך ש"מרובים צרכי עמך" היא
15 בגלל ש"דעתם קצרה", הנה מבלי הבט על כך, ימלא את כל צרכיהם של בני"י, וישפיע להם "מידו
16 המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"³⁰.

17 וטעם הדבר - כי כל אחד מישראל הוא בנו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכן, כאשר המלך רואה
18 שבנו מתייסר וסובל יסורים, אין נפק"מ אצלו מי אשם בכך - אם זוהי אשמתו של מישהו אחר, או
19 האשמה שלו; המלך אינו יכול לראות איך שבנו סובל יסורים, ולכן מוותר לו כו', כדי שלא יסבול.

20 ויתירה מזה: אפילו כאשר היסורים הם לטובתו של הבן, "יסורין ממרקיין"³¹ - הנה כאשר המלך רואה
21 את הכאב של הבן, אזי נוטל ממנו את היסורים.

22 וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר³² בנוגע להמבואר באגה"ק³³ בענין היסורים, שזהו כמשל האב המכה
23 את בנו - שבהמשך האגרת כותב רבינו הזקן התוארים "הרחמן והצדיק וחסיד", אבל שככותב אודות
24 ענין ההכאה, אזי משמיט התואר "חסיד"; הוא כותב התוארים "רחמן . . וצדיק", ומוסיף גם התואר
25 "חכם", אבל לקרוא להקב"ה בשם "חסיד" בשעה שמביא יסורים - זאת לא!...

כפי שמצינו בתנ"ך בספרים שסימנם יתק"ק, שחזורים וכופלים פסוק כדי לסיים בדבר טוב.

(25) בשילוב שיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן תשר"מ.

(26) קא, רע"א.

(27) בסנהדרין שם. - אבל בב"ב קמה, סע"ב (שגם שם הובא הפירוש "זה שדעתו רחבה"), לא מפרש רש"י מאומה.

(28) תו"א ס"פ וישלח (כו, ג). וראה בארוכה המשך מים רבים תרל"ו בתחלתו.

(29) ברכות כט, ב.

(30) נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.

(31) יומא פו, א. הובא בתניא אגה"ת פ"א.

(32) סה"ש תש"ד ע' 15. וראה גם תו"מ חכ"ג ע' 202. וש"נ.

(33) סכ"ב (קלד, ב).

(22) להעיר מהמבואר בלקו"ת (ברכה צח, ב) בענין עלי' לרגל

לביהמ"ק, ש"מכל רגל ויו"ט הי' נמשך . . עד הרגל הבא אחריו"; ומשחרב ביהמ"ק נמשך האור על כל השנה (גם ובעיקר) מחנוכה ופורים, שהם המועדים העיקריים שניתוספו בזמן הגלות, שבהם נמשך אור נעלה יותר, ולכן בכחו לפעול גם בזמן הגלות, כידוע בענין "והוי' יג"י חשכ"י" (שמואל-ב כב, ט), שבכדי להאיר את החושך יש צורך בגילוי אור נעלה יותר - "והוי'" (בתוספת וא"ו) דוקא (ראה תו"א מקץ מא, א. ובכ"מ).

(23) משלי טו, טו.

(24) ועפ"ז יתבאר הטעם ש"טוב לב משתה תמיד" נאמר רק בדיני פורים קטן - דלכאורה הוצרך להיות עיקר מקומו בדיני פורים גדול, שאז הוא עיקר ענין ה"משתה", וכדי שסיום השו"ע תהי' מעין הפתיחה ד"שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהלים טז, ח), אפשר לחזור ולכפול זאת גם בדיני פורים קטן שבסיום השו"ע,